

Voor Woiski stond muziek op één, tot frustratie van zijn zoon

THEATER

WOISKI VS. WOISKI

Door Orkater/Bijlmerparktheater

Gezien 14/1, Bijlmerparktheater

Ten zien t/m 28/1, aldaar; tournee 31/1

In de jaren dertig van de vorige eeuw waren de carrièreopties voor een zwarte man in Amsterdam op één hand te tellen. Volgens de makers van de voorstelling *Woiski vs. Woiski* had je eigenlijk maar drie keuzes: je kon bokser worden, figureren in een tandpastareclame of de muziek in gaan.

Gelukkig voor die makers koos Max Woiski (senior), net hier aangekomen als één van de eerste Surinamers, destijds voor die laatste optie, zodat zij er nu een voorstelling aan kunnen wijden. Woiski opende een nachtclub, La Cubana, in de Amsterdamse Leidsestraat. Het was het begin van een showbizzcarrière die hem tot één van de eerste BS'ers (Bekende Surinamers) maakte. Met optredens tot op Paleis Soestdijk, Freddy Heineken als zakenpartner en Simon Carmiggelt als stamgast.

Woiski leidde met zijn flageolet (een soort fluit) een leven vol muziek, dat ook drama bevatte. Voor het script konden regisseur Geert Lageveen, Bodil de la Parra en Maarten van Hinte putten uit de biografie die Patrick van den Hanenberg aan Woiski wijdde. Aan senior én junior, waarmee je

meteen één van de kernen van het drama te pakken hebt, want tussen die twee wilde het niet echt boteren. Junior voelde zich belazerd door zijn vader. Wat wil je ook: eerst liet die hem jaren aan zijn lot over bij opa en oma in Paramaribo.

Toen hij eindelijk mocht overkomen was dat om in de voetsporen van pa te treden, terwijl hem een studie vliegtuigbouw was voorgeschoteld. Hij schikte zich toen in zijn lot, maar in de voorstelling zien we hoe junior omziet in wrok. Door alleen een trillend handje verandert Michiel Blankwaardt subtiel van de jonge energieke junior in een oude man die niks meer van zijn vader wil weten, in zijn ogen een 'muzikale clown'. Zelfs zijn achternaam heeft hij afgezworen. Flashbacks kweken bij ons begrip voor zijn opstelling.

Lekker hoog tempo in fraai stuk over een Bekende Surinamer in Amsterdam

Mooi is de scène waarin zijn vader hem voor zijn 21ste verjaardag een gloednieuwe Gazelle cadeau doet, die bij nader inzien een deel van zijn salaris blijkt te zijn. We volgen in *Woiski vs. Woiski* ook de carrière van Max senior, wat gelukkig niet ont-aardt in een droge geschiedenisles met al te veel jaartallen. Het tempo ligt lekker hoog.

Dubbele showtrap

Zo flitst het snel van een voorgelezen krantenkop, die rept van 'ontaarde negermuziek', naar de live gespeelde calypsoklanken (musici Gerry Mendes, Sophie Anglionin en Vernon Charlein), die in de smaak vallen bij het publiek in het Bijlmerparktheater – dat een stuk diverser is dan destijds de toeschouwers in La Cubana.

Mike Libanon zet Woiski senior neer als een mondaine showman die in zijn gele kostuum niet loopt maar paradeert over het podium van zijn club met dubbele showtrap (decor Ruben Wijnstok). Een gladde prater, opportunist en overlever, die in iets te lang uitgesponnen scènes ook nog zijn vrouw belazert (mooie rol van Manoushka Zeegelaar Breeveld).

Libanon toont Woiski op zijn kwetsbaarst als die dagdroomt over Suriname. Voor twee minuten in de rivier Marowijne zou hij alles op willen geven. Het universele gevoel van ont-heemding in een fraaie complete voorstelling.

Hans Smit